

میوه بی تخمه!

آدم ، حقیقت را میوه بی تخمه میدانست
حقیقت را بینشی میدانست که باید از آن کام برد و به آرامش رسید

،

و میوه های بهشت را که میخورد ،
تخمه هایش را با نفرت از دهان بیرون میافکند ،
و میگفت که چرا خدا در میوه های به این شیرینی ،
سنگهای دندان شکن گذاشته ،
ولی ابلیس میدانست که میوه نرم ، زهدان تخمه سنگین است .
و تخمه «میوه بینش» ، « پرسش » دندان شکنست !
ابلیس ، تخمه هائی را که آدم با خشم از دهان بیرون میافکند ،
در زمینی دیگر کاشت و بهشتی دیگر آفرید .
که میوه های بی سنگ ، و بینش ها بی سؤال بودند !
و آدم که از میوه های بهشت خدا ، بیزار شده بود ،
پشت به بهشت خدا کرد ،
و به سراغ بهشت ابلیس رفت ،
که کام را شیرین میکرد و آرامش میبخشید ،
و میوه بینش در خود ، هیچ تخم پرسشی نداشت .
او از کاشتن رنج آور تخمه ، و پرورش آن ،
و خطرهای کشت و کار ، بیزار بود
و از آن پس در بهشت ابلیس ماند ،
که « معرفت بی سؤال » داشت .

او حقیقت را ، «میوه بی تخمه» میدانست ،
و حقیتهای بی سؤال را ، مصرف میکرد
و نمیدانست که حقیقت ، آنگاه آفریننده است ،
که تخمه اش ، سؤال باشد ،
و معرفتی که از آن سؤال پیدایش نمییابد ، حقیقتی هم ندارد
او بهشت ابلیس را ، بهشت خدا نامید ،
و نام بهشت خدا را دوزخ گذاشت !